

νά τὴν ἐνοχλῶσιν· ὁμοία εἶναι καὶ ἡ καρδία μου· ὅλα τὰ συμβαινόντα εἰς τὸν μέγαν τοῦτον κόσμον δὲν ἐπιφέρουν εἰς ἐμε οὔτε μίαν φροντίδα. Τὴν ἀλήθειαν ἔχω πύξιδα μὲ, τὴν δὲ μετριότητα πηδάλιον· ὁποῖος ἀνεμος καὶ ἂν φυσῇ, πάντοτε προοδεύω. Τὰ νέφη ἀναβαίνουν, καὶ πάλιν καταβαίνουν εἰς εἶδος βροχῆς, χωρὶς νὰ μὲ προξενῶσι κάμμίαν ἀνησυχίαν. "Ὅταν κρύπτωσιν ἀπ' ἐμᾶ τὸν ἥλιον τὴν ἡμέραν, προσπαθῶ νὰ βλέπω τοὺς ἀστέρας τὴν νύκτα. Μὲ ἀτάραχον ὄμμα βλέπει ἡ χελιδὼν ἀπὸ τὴν ἀκίνδυνον αὐτῆς· φωλεὰν τοὺς αἱματώδεις ἀγῶνας τῶν γυλῶν. "Ὅποιος ἔσ' ἂν νικήσῃ, δὲν ἐνοχλεῖ αὐτὴν ὁ νικητὴς· μύϊαι δὲ καὶ σκῶληκες ποτὲ δὲν τῆς λείπουν. Τὰ ἐνδύματά μου γίνονται ὅλα ἀπὸ τὸ κοινότατον ὕφασμα, ἡ τροφή μου εἶναι παχυλὴ, καὶ τὰ σκεπάζοντα τὴν καλύβην μου ἄχρηστα φθείρονται κατ' ἔτος. Πλὴν κατὰ τί ἤθελα εἶσθαι εὐδαιμονέστερος τὴν ἐπαύριον, ἂν εφόραιναι σήμερον μεταξωτῆ, καὶ ἐδειπνοῦσα πολυποσὸν ἔσ' ποικίλον δειπνον; Στέγαι χρυσαὶ δὲν ἀποδιώκουν ἀγρυπνίαν καὶ μερίμναν· ἔσ' σισμὸς δὲ ἂν ἐτύχαινε, πόσον ἐνόκως δύναμαι νὰ προφθάσω εἰς τὴν ταπεινὴν μου θύραν! Ἡ περιουσία μου στέκει εἰς τὰ ἄκρα τῶν δύο μου βραχιόνων, καὶ πᾶσα ἡμέρα μὲ διδὲι τὰ προϊόντα τῆς. "Ὅταν ἦναι καύσις, δημοσιζομαι ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου τινός· ὅταν δὲ ἦναι ψύχος, θερμαίνομαι ἐργαζόμενος. Τὸ γῆρας θέλει ταχέως μὲ προφθάσειν· ἀλλ' ἔχω παῖδας νέες, καὶ θέλουν μὲ ἀνταμείψιν δι' ὅσα ἔκαμα ὑπερ' αὐτῶν. Ἐάν μὲνισι πάντοτε φιλαλήθεις ἔσ' μετριόφρονες, μόλις θέλουν στενάξιν ἀπαξ εἰς ὀλόκληρον ἑκατονταετηρίδα. Ὅποιαί τριμυῖαι καὶ ἂν συμβῶσιν, ἡ ἀταραξία εἶναι λιμὴν ἀνοικτὸς πάντοτε εἰς τοὺς ἀθάνατος τὴν καρδίαν. Χαῖρε, ἀταραξία τῆς ψυχῆς! γλυκὺν θάλαττον τοῦ βίου! Βασιλεῖς ἤθελαν πωλήσειν τοὺς στεφάνους τῶν διὰ νὰ σὲ ἀγοράσωσιν, ἂν ἐγνώριζαν τὴν ἀξίαν σου. Τελείωσε τὰς εὐεργεσίας σ'· σὺ μ' ἐβοήθησες νὰ ζῆσω καλῶς—βοήθησέ με ν' ἀποθάτω παρομοίως.—ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΙΝΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΟΙ ΒΑΡΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ.

Παράδοσις τῶν Ῥαββίνων.

Ὁ ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ διδάσκαλος, Ῥαββὶ Μείρ. ἐκάθητο εἰς τὴν δημοσίαν σχολὴν ὀλόκληρον τὴν Σάββατον, διδάσκων τὸν λαόν. Ἐνῶ ἐλείπεν ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἀπέθαναν οἱ δύο του υἱοί, ἀμφοτέρω ἐκιδέσπατοι, ἔσ' εἰδήμονες τοῦ νόμου. Ἡ γυνὴ του ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, τοὺς ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ νεμφικοῦ κραββάτου, καὶ ἤπλωσε λευκὰν κάλυμμα ἐπάνω εἰς τὰ λείψανά

των. Τὸ ἐσπέρας ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον ὁ Ῥαββὶ· Ἐποῦ εἶναι οἱ δύο μου υἱοί, ἠρώτησε, διὰ νὰ τοὺς δώσω τὴν εὐχὴν μου; Πολλάκις ἐκύτταξα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σχολείου διὰ νὰ ἴδω αὐτοὺς, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Τὸν ἐπρόσφερον ἐκεῖνη τότε ποτήριον τι· αὐτὸς δὲ ἠλόγησε τὸν Κύριον, ἔπινε, καὶ πάλιν ἠρώτησε,—Ἐποῦ εἶναι οἱ υἱοί μου, διὰ νὰ πῶσι καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας; Ἡληθίον ἐδῶ εὐρίσκονται, ἀλεκρίθη ἐκεῖνη· ἔσ' συγχρόνως τοῦ ἔστρωσε τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ. Ὁ Ῥαββὶ ἦτον εὐδιάθετος· ἀφοῦ δὲ μετὰ τὸ δειπνον ἀπέδωκεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Θεόν, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ τῆς· Ῥαββὶ, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ προβάλω μίαν ἐρώτησιν· ἔχω τὴν ἄδειαν; Βεβαία, ἀγαπητὴ μου· ἐρώτησε. Ἡρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ παρέδωκέ τις πολυτίμους πέτρας, νὰ τοῦ τὰς φυλάξω· τώρα δὲ μοῦ τὰς ζητεῖ· νὰ τὰς δώσω; Τοιαύτην ἐρώτησιν, ἀλεκρίθη ὁ Ῥαββὶ Μείρ, δὲν ἦτο ποσῶς ἀναγκαῖον νὰ μὲ προβάλλῃ ἡ γυνὴ μου. Τί, δὲν γνωρίζεις ὅτι εἰς καθένα χροιστοῦμεν ἀσμένως νὰ ἐπιστρέφωμεν τὸ ἴδιόν του; Μάλιστα, εἶπεν ἐκεῖνη, τὸ γνωρίζω· πλὴν μ' ἐφάνη καλῆτερον νὰ σὲ εἰδοποιήσω.

Σηκωθείσα τότε ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ, πλησιάσασα εἰς τὸν κραββάτον, ἐξεσκέπασε τὰ νεκρὰ σώματα. Ἄ! υἱοί μου, υἱοί μου! ἔκραξε μεγαλοφῶνως ὁ πατήρ· υἱοί μου! φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ φῶς τῆς διανοίας μου! ἐγὼ ἦμην ὁ πατήρ σας, ἀλλὰ σεῖς μ' ἐδιδάσχετε τὸν νόμον. Ἡ μήτηρ ἀπέστρεψε, καὶ ἐδάκρυσε πικρῶς. Τέλος δὲ, λαβοῦσα τὸν ἀνδρα τῆς ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἶπε, Ῥαββὶ, δέν μ' ἐδίδαξες ὅτι χροιστοῦμεν ἀσμένως νὰ ἐπιστρέφωμεν πᾶν ὅτι ἄλλοι πρὸς καιρὸν μᾶς ἐμπιστεύονται; Ἰδοὺ, ὁ Κύριος ἐδῶκεν, ὁ Κύριος ἀφήρησεν, εὐλογημένον ἄς ἦναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! Ἐυλογημένον ἄς ἦναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! Ἐφῶναξεν ὁ Ῥαββὶ· εὐλογημένον δὲ ἄς ἦναι τὸ ὄνομά του καὶ δι' ἐσέ, διότι ἀληθῶς ἐγράφη, "Ὅστις εὐλόγησε γυναῖκα ἐνάρετον ἔχει θησαυρὸν τιμιώτερον ἀπὸ λίθους πολυτελεῖς· μὲ φρόνησιν ἀνοίγει τὸ στόμα τῆς, ἔσ' εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῆς εἶναι ὁ νόμος τῆς εὐμενείας.

ΛΟΡΑΤΟΣ Ἡρόνοια κυβερνᾷ τὰ πάντα· ἔσ' ἂν βρέχῃ ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους ἀδιακρίτως, διακρίκει ὅμως τὰς γοερὰς δειήσεις τῶν ἀδικημένων ἀπὸ τὰς θριαμβικὰς δοξολογίας τῶν ἀδικούντων.—ΚΟΡΑΗΣ.

Ὅστις κηρύττει ἀτίμως τὰς ἀδιαφόρους πράξεις, σμικρύνει τὴν ἀτιμίαν τῶν ἀληθῶς ἀτίμων πράξεων.—ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ.